

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον!»

Οὕτω ψάλλει ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἑορτῇ ἡ ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία.

Ὁ Ἄγγελος εὐαγγελίζεται εἰς τὴν Παρθένον ὅτι θέλει συλλάβῃ καὶ θέλει γεννήσῃ Υἱὸν Ἐκείνου ὅστις εἶναι τοῦ Θεοῦ ὁ Υἱὸς ὁ Ἄναρχος καὶ ὅστις θέλει φέρῃ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ τὰ εὐαγγέλια ταῦτα ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν ἱερῶν αὐτῆς ὕμνων διερμηνεύουσα, ψάλλει: «Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν!»

Καὶ ἐπὶ δεκαεννέα ἡῶν αἰῶνας ἡ ἀνθρωπότης εὐαγγελίζεται τὴν χαρὰν ταύτην τελεσιουργηθεῖσαν, καὶ αἱ ψυχαὶ ἀνευρίσκουσιν ἐν αὐτῇ τὴν ἀπαρχὴν τῆς σωτηρίας, τῆς σωτηρίας τὸ κεφάλαιον, ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ ἀγάπῃ, ὅστις Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὑπάρχων, Υἱὸς τῆς Παρθένου ἐγένετο.

Ἐν τῇ πίστει δὲ ταύτῃ λαμβάνουσα δύναμιν καὶ ἡ ψυχὴ τῶν ἱερῶν ἀγωνιστῶν ἀναλαμβάνει πρὸ ὀκτώ δεκαετηρίδων τὸν μέγαν ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ἀγῶνα καὶ εὐαγγελίζεται εἰς τὸ ἐπὶ αἰῶνας δοῦλον γένος νέαν χαρὰν, καὶ νέαν σωτηρίαν, μετὰ ἀγῶνας ὑπερανθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐφλόγιζε τῆς Πατρίδος τὸ αἶσθημα καὶ ἐνίσχυε τῆς Πίστεως ἡ δύναμις καὶ τοῦ Σταυροῦ ἡ ἰσχύς.

×

Σήμερον, μετὰ πάροδον ἐβδομηκονταμυρίας ἐτῶν, ἡ γωνία αὕτη τὴν ὁποίαν οἱ πιταμοὶ τῶν αἱμάτων ἐκείνων κατέστησαν ἐλευθέραν, ἡ γωνία αὕτη, ἥτις εὐαγγελίσθη τῆς χαρᾶς τὰ ἐθνικὰ εὐαγγέλια, στενάζει καὶ πάλιν ὑπὸ ἄλλην δουλείαν χειροτέραν, θλιβωτέραν—τὴν δουλείαν τῆς ἐθνικῆς διαφθορᾶς, τὴν ὀλεθριωτέραν δουλείαν!

Ποῦ δὲ θέλομεν ζητήσῃ τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον;

Ὡ, οὐδαμοῦ ἄλλοῦ βέβαια, εἰμὴ ἐν τῇ

πίστει Ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ εὐαγγελίσαστο εἰς τὴν Παρθένον τῆς Ναζαρέτ, — ἐν τῇ πίστει Ἐκείνου, ὅστις διὰ τοῦ Σταυροῦ ἐνίσχυε τοὺς ἱεροὺς ἡμῶν προγόνους ὅταν διὰ τῶν ὀστέων καὶ τῶν αἱμάτων τῶν ἐπήγγυον τὰ θεμέλια τῆς ἰδικῆς μας ἐλευθερίας!

Διότι περιεφρονήσαμεν τὴν πίστιν ταύτην, διότι ἐσαλεύσαμεν τὸ θρησκευτικὸν τοῦ ἔθνους ἡμῶν θεμέλιον, διὰ τοῦτο τὸ αἶσχος μᾶς ἐκάλυψεν, ἡ διαφθορὰ μᾶς ἐξεφύλισε, καὶ ὁ ὀλεθρὸς ἀπειλεῖ αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόστασιν.

Πίστις!

Ἴδου τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον.

Θρησκεία!

Ἴδου ἡ ἀγκυρὰ τῆς ἐλπίδος ἐπὶ τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα νὰ ἐξασφαλισθῶμεν διὰ τὸ μέλλον.

×

Ἐθνος ἄνευ πίστεως καὶ θρησκείας οὐδέποτε δύναται νὰ στηριχθῇ, νὰ ζήσῃ, νὰ ἀκμάσῃ καὶ νὰ μεγαλοουργήσῃ.

Πίστις καὶ Πατρίς εἶναι δύο ὀνόματα καὶ δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ χωρισθῶσι· διότι πατριωτισμὸς ἄνευ πίστεως εἶναι φενακία, εἶναι ὑποκρισία.

Τὸ θεμέλιον τοῦ πατριωτισμοῦ, τὸ θεμέλιον τῶν ἐθνῶν εἶναι ἡ ἐθνικὴ αὐτῶν θρησκεία· πολὺ δὲ μᾶλλον εἶναι τοῦτο διὰ τὸν Ἑλληνισμόν· διότι Ἑλληνισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς εἶναι ἀλληλένδετα. Μωροὶ δὲ καὶ ἀνόητοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες ζητοῦν νὰ διαχωρίσουσιν τὰ ἀδιαχώριστα.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι ἐμεγαλοῦργησαν καὶ ἐθαυματοῦργησαν, διότι ὑπῆρξαν ὁ κατ' ἐξοχὴν θεοσεβέστατος τῶν λαῶν, μολοντί εἰδωλολάτραι.

Ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες μᾶς ἔδωκαν Ἐθνος ἐλευθρον καὶ πατρίδα διὰ τῶν αἱμάτων τῶν ἀπελευθερωθεῖσαν, ἐπολέμησαν καὶ ἡγωνίσθησαν:

«Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν ἀγίαν,
»Γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν!»

Καὶ ἡμεῖς λοιπόν, ἐὰν θέλωμεν τὴν Πατρίδα ταύτην ἐλευθέραν νὰ διατηρήσωμεν καὶ νὰ προαγάγωμεν καὶ νὰ μεγαλύνωμεν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἱερῶν φρονιμάτων πρέπει νὰ ἐμπνευσθῶμεν, ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἱεραῆς φλογὸς πρέπει νὰ διαθερμανθῶμεν.

Πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν θρησκείαν καὶ εἰς τὴν εὐσέβειαν τῶν πατέρων μας, πρέπει νὰ ἐμπνευσθῶμεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀπὸ τὰ Ἱερά Ῥήματα τοῦ Θεοῦ, νὰ φρονιματισθῶμεν ἐξ αὐτῶν, νὰ συμμορφώσωμεν πρὸς αὐτὰ τὴν καθημερινὴν ζωὴν μας, καὶ τὸ πῦρ τῆς πίστεως τὸ σεθεῖν νὰ ὑποδαυλίσωμεν καὶ τὸν ἱερὸν σπινθῆρα τῆς ἀγιωτάτης Θρησκείας εἰς τὰ στήθη μας καὶ πάλιν νὰ ἀνάψωμεν.

Ἴδου ποῦ δυνάμεθα νὰ στηρίξωμεν ἐλπίδας αἰσιωτέρου μέλλοντος· Ἴδου ἀληθῶς τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον!

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

«Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδὲν με ὑστερήσει, εἰς τόπον γλῶσς, ἐκεῖ με κατασκήνωσε καὶ ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με.»

(Ψαλμ. κβ'. 1-3)

Πόσον διδακτικοὶ καὶ συγκινητικοὶ εἶναι οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ ἐστεμμένου προφήτου! Πόσον μεγάλην ὀφείλειαν προξενοῦσιν εἰς τὸν ἐμβαθύνοντα εἰς αὐτούς! Κρίτοι ἐν μέσῳ τοσοῦτων κινδύνων εὐρίσκατο καίτοι πικρίας καὶ στενοχωρίας πολλὰς ὑφίστατο, δὲν ἐξέπιπτεν ὅμως εἰς ἀμφιβολίας καὶ σκέψεις ἀπίστους καὶ ἀσεβεῖς, ἀλλὰ μετὰ θαυμαστῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἐξομιμητοῦ εὐλοκρινεῖας παρεδίδετο ὀλοφύχως εἰς τὸν Θεόν καὶ ὑπὸ τὴν σωστικὴν αὐτοῦ σκέπη κατέφευγεν.

Ἐκ πολλῶν χωρίων τῶν ψαλμῶν μαρτυροῦμεν, ὅτι ὁ Δαυὶδ ἄκραν πεποίθησιν ἐπὶ τὴν θεῖαν Πρόνοιαν ἔτρεφε, παρεδίδετο καὶ ἐπίστευεν ἀκραδάντως, ὅτι ὁ Κύριος εἰς πᾶν αὐτοῦ βῆμα καὶ εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμήν βοηθός καὶ ὑποστηρικτὴς ἐπήρχετο, ἀείποτε περὶ αὐτοῦ προνοῶν. «Κύριος, ἔλεγε, ποιμαίνει με καὶ οὐδὲν με ὑστερήσει, εἰς τόπον γλῶσς, ἐκεῖ με κατασκήνωσε καὶ ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύ-